

Nem félek semmi bajtól, mert Te velem vagy

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon.

Kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján.

Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok a szívem.

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor

és mindörökkön-örökké. Ámen.

Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok a szívem.

Imádkozzunk. Hatalmas Istenünk! Köszönjük a Te minket megteremtő, és reánk gondot viselő szeretettedet! Köszönjük Neked azt, hogy van jó pásztorunk, Jézus, aki igaz ösvényen vezet bennünket. Kérjük, hogy vedd el a mi megbántódásainkat, félelmeinket és aggodalmainkat, és adj helyettük bátor, önzetlen, másokat szerető szívet a Jézus Krisztus által, aki Veled és Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg az "Az életkezdetünk a zsoltárok tükrében" című csendesnapunk második áhítatának igéjét, ahogyan megírva találjuk a 23. zsoltárban a következőképpen (álljunk fel): Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben. – Urunk! Te tudod, hogy mennyi fájdalom és aggodalom van bennünk. Kérjük, mutasd meg nekünk igéd erejével, hogy Te velünk vagy minden utunkon! Ámen. *(Foglaljunk helyet.)*

Kedves Testvéreim! Az utóbbi néhány hónapban rászoktam arra, hogy a lakásom előtti parkban minden reggel, a kutyasétáltatás alkalmával összeszedem a szemetet. Így tudományos alaposságú felmérésem van arról, hogy mit dobálnak el a honfitársaink egy-egy éjjel. A listavezető a cigi. (A cigarettásdoboz fóliájának a teteje, a doboz maga, öngyújtó, és persze a csikk...) Az ezüstérmes a pia. (Féldecis, decis, két decis... Még szerencse, hogy mostanában a nagyobbakat környezettudatos testvéreink és pauperizálódott polgártársaink már beváltják.) A bronzérmes a csokipapír (fagyipapír, cukorkapapír, satöbbi.). Van még szépítőszer, óvszer és kábszer. Vadregényes a pesti nyári éjjel... Én megértem, ha valakire pont egy parkban jön rá a hevület, hogy le kellene tolni egy felest, vagy éppen egy bugyit... De hát próbáljunk meg uralkodni magunkon!

Tegnap bejártuk a kilátástalanságainkat és a bűneinket is. De pontosan úgy elindultunk Jézussal az életünk igazi rendje, a szeretet felé, mint ahogyan a legszebb zsoltár leírja.

Itt szól közbe Berci: „Péter én ezt nem értem. Eddig állandóan arról beszéltél, Ferenc pápát is idézve, hogy a fiatalság bátorság. Hogy ne az erkélyről nézzük az életet, hogy ne képernyők előtt öregedjünk meg, hanem kezdjük el élni. És akkor úgy kell mennünk, mint egy birkának?? Baktatva a sorban, és közben bégetve???”

Köszönöm Berci a közbevetésedet. Megtévesztő a birka képe. Pontosan olyan, mint Ady Endrénél a tehén. A lázadó Ady saját bevallása szerint nem volt egyház- vagy vallás-ellenes, csak (idézem) „szeretett volna megdöbbszteni néhány rest agyvelőt”, mert jól tudta, hogy (idézem) „a szarvasmarhák között bajos mást megtanulni, mint a bögést”. A valóságban a tehén egyáltalán nem buta. Egy kenyai pásztortól az egyik éjjel ellopták a csordáját. Hiába kereste őket mindenhol, nem találta. A következő éjjel ott bögött az ablaka alatt az egyik tehén. A messzi távolból hazatalált. A pásztor felvette a fegyvereit, és kirohant. A tehén pedig úttalan utakon elvezette őt az ellopott csordához. – Pontosan ilyen okos a birka is. Csak a saját pásztorának a hangjára indul el. Ha több nyáj összekeveredik, szétválnak a pásztoraik hangja szerint. Hiába öltözik be pásztornak, hiába utánzod a pásztor hangját, a birka teutánad *soha nem indul el*. A birka csak a *saját* pásztora után megy.

Hol vagyunk mi ehhez képest, kedves testvéreim? Valóban elindulunk a mi Pásztorunk után? Csalhatatlanul tudjuk, hogy melyik hang az Övé? Odavezetjük a többi eltévedthez? Akkor hogyan kerül a parkba éjjel a cigi, a pia, az óvszer meg a kábszer? Ezt mind a tehenek vinnék oda? Kötve hiszem...

Csak akkor van békés utunk ebben a földi életben, ha Jézus után megyünk. Mert Ő a jó pásztor. Ráadásul a János szerinti evangélium eredeti görög szövegében Jézus önmeghatározása nem is így hangzik, hogy „Én vagyok a jó pásztor” (Jn 10,11), hanem így: „én vagyok A pásztor, A jó”. Mert Jézus nem egyszerűen az *egyik* ügyes pásztor a sokból. Hanem Jézus az *egyetlen* pásztor. Aki ráadásul jó, azaz az eredeti görögben: *tökéletes*.

Kedves Testvéreim! Nekünk *nem egy ágrólszakadt bojtárgyerek, hanem a Tökéletesség maga a vezető pásztorunk*. Hát *hogyan* tudnánk szűkölködni, ha minket a *Tökéletesség vezet?* Ráadásul a héberben a „nem szűkölködöm” egy olyan igemódban áll (imperpektumban), amelyet jövő időnek is nyugodtan lehet fordítani. *Mi nem csak ebben a pillanatban nem szűkölködünk éppen*, ha Jézus, a Tökéletesség vezet bennünket, *hanem egész életünkben, halálunkban és feltámadásunkban SOHA szűkölködni nem fogunk*. Nem fogunk.

Nemcsak azért nem fogunk szűkölködni, mert lesz legelőnk, és vízünk, azaz meglesz a betevő falat (és ez, *kedves testvéreim, már önmagában is nagyon sok, higgyük el...*). Hanem a víz csendes lesz, amely Kálvin szép magyarázata szerint a biztonságot jelenti. Urunk útján haladva biztonságban leszünk. Jöhetnek kísértések, jöhetnek hibák, tévedések. Urunk – *nagy szeretettel* – visszaterel minket. Amikor Jézus a „lelkünket felüdíti”, Luther magyarázata szerint az egész életünket helyreállítja, azaz: megtérést, életújulást ad. Ráadásul ez a sok jelentésű „felüdít” ige a héber eredeti szövegében egy olyan igemódban, a piélben van, amely Isten teremő cselekedeteit szokta leírni. Jézus megteremti bennünk azt az új életet, amely egyben felüdülés is. Így kerülünk rá az „igaz ösvényre”, amely kitaposott nyom, csapás, sőt még lövészárkok is a héberben. „Mert – *ahogyan Jézus mondja a Hegyi Beszédben* – szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz” (Mt 7,14). De mi meg tudjuk találni ezt a szoros kaput és ezt a keskeny utat, mert Jézus saját maga az út és Jézus az ajtó is (Jn 14,6; 10,9). Aki Jézust ismeri – mindent ismer. -- Mindezt pedig nem jutalomként teszi velünk Jézus. „Aki birka, és béget, az megkapja a csokit.” Nem, nem így van. Érdemgyűjtéssel nem lehet üdvözülni. Üdvözülni csak a kegyelem vágyával és elfogadásával, a hittel lehet. Mert Jézus mindezt nem az érdemeinkért, hanem az „ő nevéért” teszi velünk. Ezért vezet minket, ezért lesz Jézus az az út, amelyet mi taposhatunk (és *hányszor taposunk is, kedves testvéreim...*) ezért lesz Jézus az ajtó, amelyen keresztül mehetünk, és az étel és ital, amelyet az úrvacsorában is, de minden étkezésünkben is megrághatunk és lenyelhetünk. Mert még „ha hűtlenek vagyunk [is, Jézus] hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja” (2Tim 2,13).

Ekkor jutunk el oda, kedves testvéreim, hogy „nem félek semmi, bajtól, mert TE VELEM VAGY”. A zsoltáros itt hirtelen tegezni kezdi Istent. Miért? Mert berúgott? Nem. Azért vált át tegező módba a zsoltáros, mert nagyon jól tudja, hogy Jézus pontosan a baj kellős közepén van hozzánk a legközelebb. Miért? Mert ott áll a keresztt.

Ne higgyük azt, hogy az értünk saját magát keresztre feszíteni engedő Isten, a názáreti Jézus vesszővel és bottal akarna verni bennünket, engedetlen birkákat. Nem. A vessző a héberben egy vasalt bot, amellyel a pásztor az ellenséget (azaz Jézus a Sátánt) fékezi meg, és tartja távol. A bot meg a pásztorbot, amelynek nem véletlenül kampóban végződik a vége. Ezzel a pásztorbottal nyúl ugyanis utánunk Jézus, és húz vissza bennünket a szakadék széléről...

Most már megérthetjük, hogy miért és hogyan terít nekünk asztalt Jézus az ellenségeink szeme láttára. Ez a mondat messze nemcsak Dávid egykori lakomáiról szól... Ez a békés asztal arról szól, hogy Jézus megvéd minket az ördög kísértéseiben. Jézus vizet és/vagy bort, (azaz: a két szentség, a keresztség és az úrvacsora jeleit) tölt be a poharunkba, ráadásul: csordultig. Jézus megken minket a felkenésnek és a gyógyításnak az olajával is. (Mindezt megint a teremtetést kifejező igemódban.)

Itt már megérthetjük azt is, hogy miért és hogyan kísér bennünket a Tökéletes Jóság életünk minden napján. Ez a teljes szeretetközösség Jézussal, a mennyei Atyával és a Szentháromság egészével. Mi pedig az ÚR házában lakunk egész életünkben. Ámen.

Imádkozzunk. Urunk, te megvizsgálász minket és ismersz. Messziről is észreveszed a szándékainkat. Szemmel tartod a járásunkat. Gondod van minden utunkra. Minden oldalról körül fogsz bennünket, Urunk. A kezedet rajtunk tartod. Kérjük Urunk, hogy mindezt ne fenegetésként, ne a mi szabadságunk korlátozásaként, hanem a Te szerető, minden lépésünkre vigyázó gondviselésedként élhessük meg. Döbbenhessünk rá arra Urunk, hogy csak addig van nekünk biztonságunk, ameddig Te vezetsz bennünket. Abban a pillanatban, amikor a saját fejünk után kezdünk menni, a vesztünkbe rohanunk. Mindez azonban ne bátorítalanítson el minket, hanem adjon erőt nekünk. Nem félünk semmi bajtól, mert Te velünk VAGY. Erőnk és pajzsunk az ÚR, benne bízunk a mi szívünk.

Kérünk Mennyei Atyánk, hallgass meg minket, ahogyan még együtt, úgy fordulunk Hozzád, ahogy azt Fiad tanította nekünk: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Nem félek semmi bajtól, mert Te velem vagy.
Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízunk a szívem.

Kedves Testvéreim! Végezetül – felállva fogadjátok az áldást. (Áldásra emelt jobb kéz.)
Az Úr Jézus Krisztus téged vezető kegyelme, az Atyaisten szeretete és a Szentlélek közössége legyen veled. Ámen.